

Hľadanie môjho „JA“

Svojimi vlastnosťami si skôr pripadám ako chlapec. No rodičia mi dali meno, ktoré nosí celý život aj mnoho iných dievčat. Také jednoduché. Slovenské. Dobre zapamätateľné. No pre mnohých aj niečím výnimočné. Jednoducho, volám sa Zorka a toto je môj príbeh.

Nedávno som oslávila desiate narodeniny a pred týždňom som ukončila štvrtú triedu na základke. Som kamarátska, aspoň si to myslím.

No napriek tomu kamošov nemám až tak veľa. V skutočnosti sú iba dvaja a nie sú to moji spolužiaci. S dievčatami sa veľmi nekamarátim. Sú také babské. Stretávajú sa preto, aby si mohli navzájom česať svoje dlhé vlasy, obliekajú sa do sukní a nosia tričká

v jemných pastelových farbách. Toto však nie je tak celkom pre mňa. Ja mám rada džínsy. Hlavne také, ktoré sú dostatočne voľné a netlačia ma. Na nohy si najradšej obúvam biele tenisky a školské veci hádzem do zeleného batoha, ktorý mám po bratrancovi. Musela som si predsa tento úžasný kúsok od neho vypýtať. Aj tak sa mu veľmi nepáčil a s radosťou mi ho dal. Dokonale sa hodí k môjmu širokému modrému tričku, ktoré tak rada nosievam.

Inak si myslím, že vyzerám celkom normálne. Pravdaže, ak sa neberie do úvahy, že baby musia mať vlasy po pás a musia si obúvať na nohy lakovky. Ja ich síce mám, no dávam si ich len v prípade núdze. A to je vtedy, keď príde nedeľné ráno a ja sa mám vychystať na svätú omšu do nášho dedinského kostola. Mám krátke vlasy. Mne to celkom vyhovuje, pretože sa dajú dokonale vyčesať dozadu a nemusím s nimi robiť kadejaké úpravy. No a v tomto sa od mojich rovesníčok líšim. V ostatných veciach som dievča ako každé iné. A áno, aj ja si z času na čas

rada pochutnám na sladkostiach. Naši to doma dobre vedia.

Moja babka, ktorá je už staršia a nevládze za mnou toľko chodiť, keď stále poskakujem z miesta na miesto, si vždy pre mňa nejakú dobrôtku nájde. Babku mám rada. Veľa sa so mnou rozpráva. Pýta sa ma na školu, písomky a občas aj na kamošov.

Moja mamka trávi veľa času v práci, aby sme mali z čoho platiť účty. No a keď príde domov, vrhá sa hneď do ďalšej. Varí, perie a umýva presne tak, ako to robia aj iné mamy. V neposlednom rade pomáha aj babičke, ktorá má boľavé nohy a tiež problémy s dýchaním. Niektoré činnosti tak nedokáže urobiť sama. Na mamku je teda toho, čo sa práce týka, dosť.

Bývame na dedine, vo veľkom dvojposchodovom sivom dome. Spolu s nami býva aj mamkin brat, ujo Jaro. Má izbu na poschodí. Vlastne to nie je izba.

Je to skôr taký menší apartmán. Ujo Jaro je bývalý vojak. Na vojenčine sa mu stala nehoda s nohou, keď mu pri čistení pušky náhodne vystrelil náboj a poranil mu lýtkový sval. Odvtedy pri chôdzi používa takú smiešnu palicu, o ktorú sa pri nášľape opiera. Ale srdcom je veľmi dobrý, milý a láskavý. Rád sa ponorí do samoty a obľubuje pokoj. Ktovie, možno okolnosti na vojenčine ho k tomu doviedli. Dobré vie, že keď sa zjavím pri jeho dverách, rozjímanie nad tichom mu hneď končí.

Neviem, po kom som toto zdedila. Stále musím niekde byť, niečo zaujímavé robiť alebo sa aspoň pýtať. Je jedno, koho a čo. Skrátka, som rada tam, kde sa niečo deje. Niekedy mám dokonca pocit, akoby som priťahovala problémy. Alebo skôr ony sa na mňa lepia ako magnet. A nedajú sa len tak ľahko odlepiť. No ujo, napriek tomu, že toto všetko vie, ma kedykoľvek u seba rád prijme. Na poschodí má svoju obývačku so spálňou, kuchynku aj špajzu. Vie, že mi chutí zaváraný ananás, ktorý mi vždy prinesie

na stôl s otázkou, či by som si nechcela zamaškrtiť. Samozrejme, ako správna degustátorka maskrít nikdy neodmietnem. V jeho obývačke môžem pozerat' televízor. No mňa to veľmi rýchlo omrzí. Potrebujem predsa niečo aktívne robiť. A tak vstanem a prezerám si ujoin apartmán, ktorý na mňa pôsobí dokonale.

Každá jeho miestnosť je čistá a pekne zariadená. Všetko je v akomsi starodávnom štýle a mne, ešte ako nedospelej, to pripadá veľmi honosné. Vo vitrínach má rôzne obrazy, sochy a predmety, ktoré sa používali v minulosti. Ukázal mi starý šijací stroj a aj vreteno, na ktorom sa kedysi priadlo. Dokonca žehličku, ktorá sa plnila žeravými uhlíkmi, a mňa bavilo počúvať, ako mi to všetko vysvetľuje. Hneď som si predstavila seba v tej dobe, no nevedela by som takto žiť, hoci sa mi rozprávanie o tom zdalo byť v tej chvíli zaujímavé. Raz mi dokonca ukázal fotky zo svojho albumu, ktoré mám dodnes uložené v hlave ako spomienku. Boli to fotografie iné ako tie dnešné. Tie súčasné sú farebné, vyretušované

a desaťkrát vymazané, lebo až tá jedenásta sa podarila. No toto je iné. Na tých obrázkoch bola zachytená skutočná atmosféra. A v tom bolo to kúzlo. Cítila som to. Na mnohých z nich mal oblečenú vojenskú uniformu a na hlave mal zelenú čiapku. Veľakrát mi

už rozprával o vojenčine a o ťažkom výcviku. Ujo mi povedal vždy všetko, na čo som sa ho pýtala. Chvilkami som zacítila, aký je šťastný, že ho niekto prišiel z tej samoty vyslobodiť.

S mojou mamkou bývame na prízemí. V našej obývačke je veľká pohovka s dekami z ovčej vlny, na ktorej rada leňoším. No nie príliš často, lebo radšej behám po vonku. Mamka spáva v spálni oproti a ja mám svoje kráľovstvo naľavo od chodby. Všetky okná na prízemí sú osadené dosť vysoko. Je to akási ochrana pred zlodejmi, hoci na našej ulici sa nikdy nič neudialo. Myslím niečo, čo by stálo za to, aby sa robili kvôli tomu takéto opatrenia. Rada však sedávam na okenných parapetoch. Hlavne na jeseň, pretože z okna je vidno vetrom unášané farebné lístie zo stromov a to mám rada. Samozrejme, iba vtedy, keď doma nie je do čoho kopnúť. Tak ako dnes. Hoci